

Underbilag 1 til Bilag 2.Livsforsikrings-selskabernes
Forening.

13. Juni 1946.

Til Folketingets Udvalg vedrørende Forslaget til Lov om Udskrivning af Formuestigningsafgift og Stabiliseringslaan.

I Anledning af det i Folketinget den 24. f. M. fremsatte Forslag til Lov om Udskrivning af en Formuestigningsafgift og et Stabiliseringslaan, af hvis § 18 det fremgaar, at de private Livsforsikrings-selskaber skal deltage i Formuestigningsafgiften, tillader man sig herved at udtale følgende:

1. Som bekendt er Beregningsgrundlaget for Livsforsikring baseret paa en Rentefod af 4 pCt. p. a., og Selskaberne er forpligtede til at forrente Forsikringstagerne i Selskaberne opsparede Midler med denne Rente i hele Forsikringernes Løbetid og har ingen Mulighed for at ændre Præmierne for de en Gang tegnede Forsikringer. „Præmiereserven“, som omfatter Forsikringstagerne opsparede Formue, er derfor afsat under den Forudsætning, at den kan give en Renteafkastning paa mindst 4 pCt. p. a., idet der maa regnes med en passende Sikkerhedsmargen.

Nu er Forholdet det, at ikke blot har nye Pengeanbringelser, der maa foretages efter Reglerne i Livsforsikringsloven, i lang Tid kun kunnet ske til en effektiv Rente af godt 3½ pCt. p. a., men samtidig formindskes ogsaa den tidligere afsatte Præmiereserves Renteafkastning i hastigt Tempo Termin efter Termin gennem de omfattende Konverteringer af Kreditforeningsobligationer. Den hidtil afsatte Præmiereserve er herved blevet for lille, og en Omregning efter en lavere Rentefod er nødvendig. Den herved nødvendiggjorte Forstærkning af Præmiereserven, som Forsikringsraadet forlanger, maa Selskaberne præstere dels af de nærmest kommende Aars eventuelle Overskud paa Livsforsikringsvirksomheden, saafremt Forsikringsraadet giver Frist hertil, og dels med Midler fra Livsforsikringens andre Fonds. En Omregning til 3½ pCt. er skønnet at ville koste samtlige Livsforsikrings-selskaber 90 Mill. Kr., og til 3 pCt. ca. 220 Mill. Kr. En Omregning til en lavere Rentefod end 3½ pCt. vil saaledes kunne bringe Selskabernes Solvens i Fare.

Disse Forhold bevirker, at Selskabernes Status pr. 1. Januar 1946 ikke bør kunne anvendes til Beregning af en eventuel Formuestigning, men at Selskaberne bør have Adgang til i den i Lovforslagets § 33 nævnte Formueopgørelse at indregne et Passiv svarende til den Mangel i Præmiereserven (Gæld til Forsikringstagerne), der opstaar ved dennes Omregning til en af Forsikringsraadet fastsat Rentefod.

Idet man nu bemærker, at de anførte Forhold netop er saadanne, som der sigtes til i Lovforslagets § 43, Stk. 2, gaar man saaledes ud fra, at denne Bestemmelse giver vedkommende ministerielle Myndigheder en nødvendig Hjemmel til at frafalde Kravet om Formuestigningsafgift hos Livsforsikrings-selskaberne.

2. Statsanstalten for Livsforsikring, som er det eneste Selskab, for hvilket Staten har overtaget Garantien over for de forsikrede, vil efter Lovforslaget ogsaa være undtaget fra Formuestigningsafgiften. De private Selskaber ønsker saa stærkt som muligt at pege paa det urimelige i dette Forhold, som betyder en saadan Vilkaarlighed over for de forsikrede i de private Selskaber, at man maa kunne forvente, at de private Selskaber ikke bliver stillet ugunstigere end Statsanstalten.

Ærbødigst

Livsforsikrings-selskabernes Forening.

Sprechler.

G. Koefoed.